

ved Siden af de andre 3 Punkter, ſaa at jeg dog ikke tror, at det ſkulde være paa dette Omraade, man ſkulde give Erſtating. Der er fra flere Sider her i Salen blevet yttret eller idetmindſte udtalt Tvivl om, hvorvidt vi kunde føre denne Strid igjennem paa den Grundlovs Grund, vi have. Over Gæng jeg hører det, gjør det mig ondt, thi vel var jeg mellem dem, der ſørgede over, at vi i 1866 fik Grundloven forandret, men jeg har dog altid ſet paa det, vi have tilbage, ſom Noget, vi kunde bruge, foruſat, at vi bleve ſtaaende paa dens Grund. Noget Andet er, derſom vi ville udenfor dens Grund. Men hvad ſaa? Saa er i Grunden al Lov væk. Det er min Overbeviſning, at, derſom de enkelte Faktorer, der her ſkulde forhandle, ville holde ſig indenfor Grundloven og ikke begive ſig ud i det „tomme Rum“, ſaa vil der ikke være nogen Fare. Forøvrigt veed jeg ikke, hvad dette tomme Rum er, det er noget underligt Noget, det er en Opfindelse, jeg ſlet ikke forſtaaer, jeg tror i grunden det er et Strømmebillede, man har opſtillet, jeg kan ikke tænke mig noget ment deri (Ufbrydelse). Man ſiger her bagved, at det er Prokuratorknæb, Prokuratorpolitik, det ſaar være ſom det vil, men jeg kan ſlet ikke forſtaa det. Jeg mener, at vi ſkulle holde os indenfor den Grundlov, vi have, vi maa rette os efter den, ſelv om det ſkal komme os og vore perſonlige Interesser dyrt at ſtaa. Smidlertid tror jeg nok, der er en Løsning. Jeg har ingen Tro til, at det er rigtigt, hvad man fra det høie Miniſteriums Side fremsætter, at Striden ſtaaer mellem Landſtthing og Folkething. For mig ſtaaer det ſaaledes, at Striden ſtaaer mellem Miniſteriet og Folkethinget, men at Miniſteriet har forſtaaet at gaa bag ved Landſtthinget og ſaa det til at gaa frem for ſig. Men ſelv om det nu var ſaaledes, at Striden ſtod mellem Folkethinget og Landſtthinget, mener jeg, at den høitærede Miniſter ikke har forſøgt det ſidſte Middel til at komme ud af denne Konflikt. Jeg vil dog mene, at vi have endnu en Udvei. Der er forſøgt Dpløsning af Folkethinget et Par Gange, men det miſlykkes. Jeg tror ikke, det kan nytte den høitærede Miniſter at komme der mere, men der er nu en anden Udvei, og det er en Dpløsning af Landſtthinget. Det kunde jo dog være, at Folket kunde ſe lidt forſkjelligt paa diſe Folk nu, og dengang det valgte dem, og netop foretage et Valg, der kunde være helbringende i det Hele for Stillingen. Saa længe dette Forſøg ikke er prøvet, ſynes jeg, det er underligt, at den høitærede Miniſter vil komme og ſige: Denne Kamp ſtaaer mellem dem og dem, kunne de ikke eneſ, veed man ikke, hvor man ſkal ende. Jeg vil nu ogſaa frit udtale, at jeg tror, der er en anden Udvei. Derſom dette Miniſterium ſagde til Allerhøieſte Vedkommende: Vi tro, at vi fortiden ſtaaer i veien, og vi ville derfor give Plads for Andre — ſaa tror jeg ganſke viſt, at der vilde kunne

komme Noget ud deraf. Min fulde Overbeviſning er det, at ethvertſomhelſt andet Miniſterium end det nuværende vilde bedre end det nuværende kunne føre Statsmaſſineriet, og Grunden til denne min Overbeviſning er for det Førſte Proviſoriet, for det Andet, at dette Miniſterium ikke har nogen Fortjeneste at kunne opviſe, hverken paa Adminiſtrations- eller Reformomraadet, der kunde være en Berettigelse til at faſtholde det. Naar det ærede Medlem fra Rjøge forleden Dag udtalte, at dette Miniſterium ingen Gavn havde gjort, ſaa vil jeg ſupplere det med, at dette Miniſterium har gjort ſtor Skade. Dette Miniſterium har i Virkeligheden ſat mange af de Krav iſtaa, der ere fuldt berettigede fra Folkets Side, og ſom trænge til Løsning, og for hver Dag, der gaar, ſtaaer Miniſteriet i veien for, at en ſaadan Løsning kan komme. Vi have gjort Forſøg næſten paa alle Reformomraader, uden at der under dette Miniſterium er ført Noget igjennem, der kunde blive af Betydning og Udviſning for Befolkningen. Jeg ſiger derfor: For mig ſtaaer det ſaaledes, at det, der er i veien, er Miniſteriet. Jeg forlanger ikke dets Afgang, men jeg vil have, det ſkal vide, at min Mening er, at det ſtaaer, ſom det ſtaaer, det ſaar ſaa ſelv gaa, hvad Bei det vil. Fremdeles vil jeg ſige, at jeg ganſke viſt tror, at det høitærede Miniſterium har gjort Noget, der er endnu værre. Derſom jeg havde været inde paa det republikanſke Princip, tror jeg, at jeg med Grund kunde have ſtaaet op og takket det høitærede Miniſterium for alle dets Gjæringer i det ſidſte Aar. Det er min Overbeviſning, at de Udtryk, der ſaldt her i Gaarsmødet, ere et ſandt Udtryk for, hvad der rører ſig i Folket. Den høitærede Miniſter glædede ſig over, at det var kommet ſaa beſtemt frem: Ja, derſom han ſtod paa det republikanſke Princip, kunde jeg forſtaa, at han kunde glæde ſig over, at hans Værk var lykkedes ſaa godt. Naar jeg alſaa ikke kan være med til at udtale denne Tak til Miniſteriet, ſaa er det, fordi jeg er imod denne Lante. Smidlertid var der Noget, ſom den høitærede Miniſter idetmindſte ikke udtalte, at han glædede ſig over. Han lagde nok Mærke til, at Frugten af hans Virksomhed har været, at man nu ſtaaer ude i Landet, ſaaledes ſom man ſaar, men han udtalte ikke, at han glædede ſig over, at han igaar ſaa beſtemt fik at vide, at det var ham, der bar Skylden. Det er det, jeg vil ſtaa faſt, at Miniſteriet ſkal vide, at de Stemninger, der gjøre ſig gjældende derude, ere Miniſteriets og ingen Andens Værk. Overfor det ærede Medlem fra Rjetermunde (N. Andersen) vil jeg gjøre en Bemærkning. Naar han igaar udtrykte ſig ſaaledes, at jeg idetmindſte fik den Mening ud deraf, at han mente, at vi ved vor Stilling til diſe tre Punkter vilde undertrykke Miniſteriet og Landſtthinget, vil jeg dog bede ham om at læſe alle Forhandlinger og Afſtemninger om diſe Spørgsmaal